

ערב שבת קודש פרשת מקץ
כ"ב כסלו ה'תשע"ו **שנת הקהל**
חדר מנחם חב"ד - מוסקבה

החילול

Солдат

Ханука праздник света

שיהיה לרבי נחת!

נכדיו של הרב יהושע מזנדרטיין ע"ה, משרטטים קווים לדמותו | עמ' 4

מה קשור דוברי?

עוד דמויות מרתקות ב'עד עלות השחר' | עמ' 8

Как поговорить с женой, если она очень низкого роста Стр. 14

חדר מורים

ר' אברמי גבירץ

אלמחאת שוורים

כח נ"א

הרחבות היו שרונים בעלטה, למרות שהיתה זו שעת בקר מקדמת.

בימי החרף הקצרים הללו, דומה שאין כח בעולם שיזיז את שר הלילה ממקומו, ויורה לו לפנות מעט את מקומו לטובת השחר העולה.

אלא שהוא מתמהמה, ובעצלותים אורז את משלטייו, מפהק פהוק ארז, וסופו של דבר שהוא מניח לשמש לרוק את צעריו ואט אט להפציע בשולי הרקיע. וגם זה, שלא תטעו - לא לזמן רב, שעות ספורות לאחר מכן הוא מופיע שוב, ערני ונמרץ מאי פעם, ומזרז את היום לשוב על עקבותיו - כלעומת שבא.

כל אחד מאתנו מכיר את התחושה הזאת, של לקום 'באמצע הלילה', כדי ללכת לחור. אתה נאבק בקורי השנה עד שעות הצהריים... ככה זה בימי החשיכה.

*

ודוקא באמצע ימי החרף, מופיעים ימי החנכה ומפעמיים בנו חיות מחדשת, ואור.

מה שיפה באור, שהוא לא צריך להתאמץ יותר מידי. מרגע שהאיר, לא משנה עד כמה קטן יהיה האור - הוא מגרש את החשך על נקלה.

בשיחה מיחדת ספר פעם הרבי על ילדה קטנה שמחליטה להדליק נרות שבת. ההחלטה הקטנה שלה, משפיעה באופן מפתיע על כל הוריה, והבית בלו עובר 'מהפך' חיובי עד למאוד.

ואת זאת עלינו לזכר בימים אלו: כל אחד מאתנו מסגל להאיר. לא משנה עד כמה רך אני בשנים, ועד כמה 'קטן' המעשה. כי בכל שעה נוגע לאור לא שואלים שאלות - פשוט מאירים.

פן ישתלט עלינו מבלי משים החשך הסמיך, המחניק. אותו - איננו רוצים כלל,

באנו חשך - לגרש!

העורר

פעם, כשנצו לתת לתינוק לשתות, לא ידעו איך להכין בקבוקי תינוקות, שיש פתח קטן מאד ומשם יוצא קצת קצת. הפתרון המענין היה להשתמש בקרן של שור שהיא בעצם כמו שופר. קרן כזו אפשר להחזיק כשהיא עם הפתח הקטן למטה ואז לשפך בתוכה את החלב או המים והתינוק יכול לשתות מהפתח הקטן לאט לאט.

היננים ידעו שפבר מהגיל הכי קטן תינוק קולט את מה שהוא רואה וישומע וזה משפיע עליו לכל החיים. הגזרה המרושעת שלהם

היתה שיכתבו את הדברים הנוראיים האלו על מה שתינוק רואה כל כך מקרוב מול העינים שלו ושככה הוא יבין ויגדל חס ושלום.

איך אנחנו יכולים להלחם ביננים?

כשאנחנו מבינים עד כמה זה חשוב שילד יהודי נאפלו תינוק יהיה מקף בדברים קדושים וטהורים, נדאג שיהיו סביבו פסוקים ותמונות של הרבי, וגם נדאג לשיר אתו שירים יהודיים ולומר אתו פסוקים. אפלו שהוא תינוק קטן שאולי לא מבין.

אבל ככה עוזרים לתינוק לגדול יהודי גאה ומאמין!!!

מספר שהיננים הרשעים, רצו להכריח את היהודים להתנהג "כמו כלם", כמו הגויים בלי תורה ומצוות ובלי אמונה בה, ח"ו.

אחת מהגזירות של היננים הרשעים היתה: "כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל" ח"ו.

יש לא מעט פרושים שמסבירים למה הכונה לכתב דוקא על קרנים של שור, אבל ברור שהמטרה של היננים הרשעים היתה אחת:

הם לא רצו להרג את כל עם ישראל, כמו בפורים, או בגזירות אחרות.

הם רצו שעם ישראל יצטרכו להכריז שחס ושלום אין להם קבלת על להקב"ה. זאת אומרת שעדין ממשיכים ללמד תורה וגם לקיים מצוות, אבל לא בגלל שהקב"ה צוה.

וכדי שעם ישראל יהיה ממש "כמו כלם", כמו כל הגויים שאין להם מצוות ואין להם נשמה, היננים הרשעים רצו שעם ישראל יפסיק לחיות כמו קבוצה אחת מיחדת בתוך כלם וההתחלה של זה היתה לעזב חס ושלום את האמונה בה.

מתוך כל הפרושים שמסבירים את המלים: "כתבו לכם על קרן השור", אהבתי מאד פרוש אחד שמזכר גם אצל הרבי:

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' דוד ורעייתו רחל ריסא ע"ה חנזין

עיתון 'החייל' - עריכה: ר' שיעילה גרוס מערכת: ר' אבי גדד, ר' יוסף יצחק דלון, ר' אפרים אלטשולער, הת' קלמן דלוין, הת' אוריה גרין, הת' נפתלי רייניץ, הת' מענדי בריל עיצוב: ר' אברמי זקם

פניות, תגובות והערות ניתן לשלוח לכתובת: achayalru@gmail.com

זמני השבת

כניסת השבת: 15:38

צאת השבת: 17:04

חנכה ה'יצ - וּבְכֹתֶה א' - הַשְּׂמֵחָה רְפָה!
 הַשְּׂמֵחָה הַיָּמָּה הַיְּמֵנוּ 'הַקְּהֵל', וְהַשְּׂמֵחָה הַתְּלֵמִידִים,
 הַהוֹרִים רְפָחִים לְהַפְעֵלֹת מְצִינֹת וְחַוִּיתֵיּוֹת.
 כִּי הַפְּתִיעוּ אֲנֵנו הַשְּׂמֵחָה הַיְּמֵנוּ הַמְּסֻרֹת הַגְּבוּרָה
 וְיִיבָרֵךְ וְגַב' לְיִסְבֵּקֵךְ תְּחִינָה, כִּפְעֵלִימוֹת מְתוֹקוֹת
 כִּמְחִיךְ לְחֵט הַחֲנֻכָּה!
 הַתְּלֵמִידִים שְׂקֵסוּ כִּהְנֵאָה כִּתְהִיבֵךְ הַיְצִיבֵךְ, וְכִשְׂרָאוּ
 אֶת מְעֵבֵךְ יְדִיכֵךְ לְהַתְפָּאֵר, הַדוּד יַחַד עִם הַמְּלֵמֵךְ
 ר' אָבִי שְׂדֵב' לְאִמְרוֹת הַמְּעֻקְמוֹת!

ביקור הרב הראשי

השוע זכינו לביקור הרב הראשי לישראל רבי דוד לאו
 בחיידר. הרב בחן את התלמידים והתפעל מהקיאונתם.

ככל יום, לקראת סיום הלימודים, נערכה בבית הכנסת הדלקת חנוכיה במעמד ילדי החרר, ששרו את ניגוני
 החג ויצאו עם סופסגניה טריה.

תחרות חנוכיות מיוחדת נערכה השוע בכחה ה', התלמידים עאלו בביתם על הכנת חנוכיה כשרה ומקורית

"באנו חושך לארש"

סבא שלי היה חסיד גדול.
הוא תמיד התפילא מאה
במאה למחוק. סצור יתורה
אזרי פלוג שלייה ארבי

בכא פלמ שלקבא חוראה ליהרבי התלמיד
אבך: פא פלוג ועבד אא פך: יולמס וליאה

הוא היה בגלובלי דגלמה
חיה של חסיד, תלמיד
חכם גדול, אנו למאז, ואנו
למאז חרבה אלמז למאנו.

סבא

החסיד שלי

בעודו בחור צעיר, התקרב הרב יהושע מונדשיין ע"ה, לרבי ולתורת
החסידות * מאז הפך לחסיד נלהב, שהדבר היחיד שמניע אותו - לגרום
לרבי נחת * לקראת יום השנה הראשון לפטירתו, נכדו מוטל'ה מונדשיין,
מנסה לתאר בכתבה קצרה - חייו של חסיד גדול

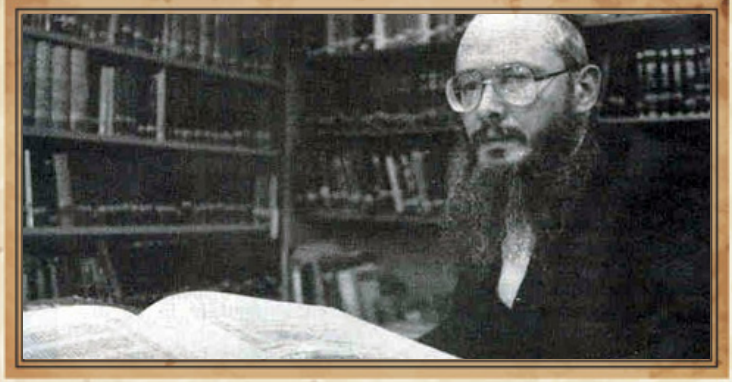
סבא, הרב יהושע מונדשיין, נולד בתל אביב בשנת תש"ז
למשפחה שלא נמנתה על חסידי חב"ד, מקור המשפחה
מצד אמו היו מחסידי ויזניץ.

בגיל צעיר התקרב לחסידי חב"ד שגרו אז בתל אביב
סמוך למקום מגוריו, ואפלו זכה לקבל מכתב ברכה
מהרבי כבר לכבוד בר המצוה שלו!

הוא בקר הרבה בישיבת תומכי תמימים בכפר חב"ד,
והתחבב מאד על המשפיע הרב שלמה חיים קסלמן
ע"ה. ובגיל 17 עבר ללמוד בישיבה בכפר חב"ד והפך
לאחד מתלמידיו הקרובים של המשפיע ר' שלמה חיים.

הרבי שאל: "ומי אתה?"

מגיל צעיר סבא התעניין מאד במנהגי חב"ד ומקורותיהם,
וכשיצא לאור בשנת תשכ"ו 'ספר המנהגים', כתב מחברת

הוא היה ממחה בכתיבה יד ובכתיבה, והרבי הטיל עליו משימות ועבודות רבות במהלך השנים, עריכת ספרים שונים, הוצאה לאור של מאמרים, ועוד.

נחת רוח גדולה זכה סבא להסב לרבי כשענה את ה'מפתחות' לספרי אביו של הרבי, הרה"ק רבי לוי יצחק זצ"ל. הרבי הודה לו על כך מספר פעמים, ובהתוועדות

עבה מלאה במקורות למנהגי חב"ד ושלח אותה לרבי.

לקראת פסח תשכ"ז נסע סבא ל'קבוצה' (באותם שנים היו נוסעים לקראת פסח, לא כמו היום שנוסעים לקראת תשרי), וזכה להשתתף בסדרי הפסח של הרבי בשנת תשכ"ז ותשכ"ח, הוא רשם לעצמו הרבה ממנהגי הרבי בשעת ה'סדרים', וזכה להדפיס זאת מאחר יותר בספרו הנפלא: "אוצר מנהגי חב"ד".

מענין לספר על פגישתו הראשונה של סבא עם הרבי, בה הוא זכה לראות מופת נסתר מהרבי: לפני שנסע מהארץ לרבי, שלח אתו החסיד הרב יונה מנדלזון שהיה בעל יקב בירושלים - בקבוק יין בשביל הרבי.

כפי שהיה נהוג אז, עלה סבא שהיה אז בחור צעיר, לבימת הרבי בין השיחות בהתוועדות, ומסר לרבי את בקבוק היין ואמר שמוסר זאת בשליחותו של הרב יונה מנדלזון מירושלים. שאל אותו הרבי בחינה: "מהאט אראפ גענומען פון דעם תרומות ומעשרות?" (האם הפרישו מזה תרומות ומעשרות?) ענה סבא: "דאס איז פון יונה מנדלזון פון ירושלים! (זה מיונה מנדלזון מירושלים!) הוא התפונן לומר: בנדאי הפרישו מזה תרומות ומעשרות... הרבי שאל שוב בחינה: "מהאט אראפ גענומען פון דעם תרומות ומעשרות?" (האם הפרישו מזה תרומות ומעשרות?) והוא ענה שוב: "זה מיונה מנדלזון מירושלים..." אף הרבי רצה לשמע ממנו בפרוש, שהופרש מזה תרומות ומעשרות. לאחר מכן שאלו הרבי: און ווער ביסטו (ומי אתה?) וסבא אמר את שמו.

לאחר זמן נזכר סבא, שבעת שהגיע לישיבה בכפר חב"ד, הסביר לו אחד מדידיו - יבדל לחיים טובים ארפים - הרב אליהו לנדא שי, את הבעיות ההלכתיות שיש באכילת הפרות וירקות מההכשר שנהג לאכל לפני כן, מאחר ולא מקפידים שם מספיק על הפרשת תרומות ומעשרות, סבא לקח זאת ללבו וכתב לרבי בבקשת תקון. הוא לא קבל מענה על המכתב, אף לאחר מכן הבין שבזה הרבי מתחס למכתב הנ"ל, ומסתיר את המופת בכך ששואלו מיך לאחר מכן "ומי אתה"??...

חסיד של קבלת עול

לאחר חתנתו, זכה סבא לעמד בקשר רצוף עם הרבי,

לוי'ק חונדסיין, כיתה ב':

סבא שלי היה חסיד גדול. הוא תמיד התפלל מלה במלה מתוך סדור 'תורה אור' כמו שהיה לרבי, ותמיד תמיד ראינו אותו מעין בספרים.

בכל פעם שהגיע לבקר, היה מביא לנו ספרים חדשים שיצאו לאור. היתה לו ספריה גדולה בביתו עם הרבה מאד ספרים והוא למד בהם המון.

תמיד היה שקט, ולא דבר הרבה. הוא גם הקפיד תמיד שהכל יהיה בהדור, שכל דבר יהיה הכי מהדר ומדק.

אני מתגעגע אליו מאד, ומחכה שמשיח יבוא בקרוב ממשי, ואפגש אותו שוב!

יוסף חונדסיין, כיתה ה':

סבא היה מקפיד לבוא לבקר אותנו בכל שנה, אפילו בשנה האחרונה כשלא היה בקו הבריאות. הוא היה בשבילי דגמה חיה של חסיד, תלמיד חכם גדול, ענו מאד, ואני מאד רוצה ללמד ממנו.

המשפט שהייתי רוצה לסכם אתו הוא, שסבא היה: אומר מעט, ועושה המון!

המיוחדת. לכל ארץ חזיו אנו רואים שתמיד שאף לגרם נחת רוח לרבי, ואף זכה להצליח בכך פעמים רבות. גם אנחנו, תלמידי 'חדר מנחם' צריכים לזכור, במיוחד בתור שלוחים, לגרם נחת רוח לרבי. כל אחד מאתנו צריך לחשב - מה עוד אני יכול לעשות כדי לשמח את הרבי?

אחת התכונות החשובות ביותר בחזיו של חסיד היא תכונת ה'קבלת על'. תכונה זו בלטה ביותר באישיותו של סבא וראינו כמה דגמאות לכך בספורים הכתובים לעיל. בכל פעם שקבל הוראה מהרבי התמסר לכך כל פלו ועבד על כך יומם ולילה. גם אנחנו יכולים ללמד מכך הוראה לחיים הפרטיים שלנו: כאשר אנחנו שומעים על הוראות של הרבי, עלינו להשתדל לקיים אותן מיד ולהתמסר לכך.

ועוד דבר: כתלמיד ו'מקבל' פנימי של ר' שלמה חיים, למוד החסידות לפני התפלה ועבודת התפלה עצמה תפסו מקום נכבד וחשוב בחזיו של סבא. סבא הקפיד להתפלל באריכות, וברוך השם זכיתי לראות אותו כמה פעמים בזמן תפלתו.

כ"ף מנחם אב בשנת תשל"ג הרבי קרא לו לעלות ולקבל 'משקה'.

בשנת תשל"ז הורה הרבי לסבא שגר אז בכפר חב"ד, לעבר לעבד בספריה הלאומית בירושלים ולעבר להתגורר עם המשפחה בירושלים.

בספריה זכה סבא לעבד שנים רבות בשליחותו של הרבי ולהוציא לאור ספרים רבים.

אבא שלי ש"י זוכר במהלך שנות ילדותו טלפונים רבים שהיו מגיעים בשעות הקטנות של הלילה עם הוראות דחופות מהרבי: להוציא לאור ספרים שונים, לזרז עבודה על ספרים מסוימים ועוד הרבה הוראות.

במקרים כאלו, היה סבא לוקח חפז מהעבודה בספריה הלאומית, ומתמסר כלו לקיים את הוראת הרבי.

לעשות נחת לרבי!

כנכד של סבא, אני חושב שנתן ללמוד רבות מהנהגתו

חאיר חונדסיין, כיתת חכונה:

אני מאד אוהב את סבא שלי! ומאד חסרים לי הבקורים שלו אצלנו, ושלונו אצלו. בכל בקור, סבא היה מביא לנו מתנות: ספרים וממתקים מארץ ישראל.

תמיד כשסבא היה מגיע לבקר, היה מבקש אתנו הרבה זמן, ומשחק אתנו הרבה. אני מאד אהבתי לשבת לידו. סבא התפלל מסדור 'תורה אור', ובעז"ה כשאני גם אהיה גדול אתפלל מסדור 'תורה אור'!

"מסגד אל ערב. סאלם עליפוס!" פתח ונסה לעשות זאת בקול רשמי ככל האפשר.

"עליכום סאלם*" לחש הקול מצדו השני של הקו. "אה, מחמוד? כיה חלאק?" אולי תפסיק לישן כשהטלפון מצלצל? ולפחות תהיה קצת יותר ערני כשמדברים איתך?" שיו הדא*? "שאל מחמוד הפגוע בחשדנות.

"זה לא עניינה בכל מקרה. ועכשו תרוץ מהר מהר למוסא ותגיד לו שג'אקו* התקשר בקשר לזירעונים."

מחמוד המבהל רץ לאחד החדרים הסמוכים שם ישב מוסא אבן טארק, האימאם הראשי של המסגד. שלמשמע הדברים אץ רץ לחדרו של מוחמד והרים במהירות את השפופרת:

"אני לא מבין למה אתה מקיף את עצמך באנשים כל כך עצלנים וטפשים." הטיח הקול הלחשני. "אני צריך לחכות חמש דקות תמימות בשביל שיענו לי סוף סוף לטלפון?" שאל בקול כעוס.

"בשביל שיהיה לך להיכן להתקשר אנהנו צריכים גם את המג'נונים* האלו." ענה קצרות מוסא. "מה בפיהך?"

"העסק הסתבך, ומסתבר מאד שהדפים נמצאים בידיים הלא נכונות ויכולים להתגלגל במהירות לגורמים בעלי השפעה מסכנת..."

במרחק של כמה בתים בודדים משם, הוריד מישהו את האזניות. הכל מתקדם בדיוק כפי שצפיה...

המשך יבוא

* סאלם עליכום, עליכום סאלם: שלום עליכם, עליכם שלום. ערבית. כיה חלאק: מה שלומך. ערבית. שו הדא: מי זה. ערבית. ג'אקו: סוג תפי שנחשב לאחד הזנים החכמים ביותר מכיו התפים המדברים. צבעו אפר וזנבו אדמדם. מצטין במיוחד בחקוי קולות דבור של אנשים. מג'נונים: משגעים. ערבית.

תקציר הפרקים הקודמים: בריחת יהודים מגטו בפולין נתקלת בקשיים. לאחר שנים רבות נרקמת עסקת נשק מסכנת ע"י ארגוני טרור מסוים ומעוררת את חשדם של גורמי הבטחון הישראליים. בינתים משפחה חבדי"ת יוצאת לשליחות באוסטרליה, אלא שמקרה מזר משבש הן את מהלך העסקה והן את פעילות הבית חב"ד...

המבורג. גרמניה.

באחד ממרתפי המסגדים בעיר, צלצל הטלפון. אך הדבר היחיד שנענה לו היה קול נחירותיו הקולניות של האדם שישב על הכסא המשדרי שידע ימים טובים יותר לפני שההזנחה והלכלוך, ששלטו בכל פנה בחדר, הגיעו גם אליו. ליד השלחן עמד שלחן שאף אחד לא היה יכול להתחייב על מנת יציבותו. המקום היה נראה כאחד מהמשרדים המוזנחים והשוממים של המסגד שאת מספר הפוקדים אותו בשעות צריחות המואזין היה נתן לספר על אצבעות הידים ולהשאיר עם אצבעות מיתרות... אבל זו הייתה הסוואה מצלחת.

במקום הזה שכנה המפקדה האזורית של מספר תאי טרור הקשורים לארגונים גדולים בארצות ערב, ובפרט בלבנון וסוריה. כל איש בטחון מקומי שבקר אי פעם במקום, לא חזר לשם יותר. המקום לא עורר חשד ואפלו הקל ביותר אצל גורמי הבטחון והביון של גרמניה. קני הטלפון היו מוגנים מפני ציתותים חיצוניים, דבר שאפשר להם חפשיית רבה בתקשורת עם אנשיהם במדינות השכנות, ובכלל זה גם אוסטרליה.

אך היה נראה שהמטלפן האלמוני עקשן באפן יוצא מן הכלל. אחרת אי אפשר להסביר את העבדה שהמזכיר הישנוני החל להתמתח תוך כדי שכסאו משמיע קולות מחאה רמים. הוא הרעיף על ראשו של מי שהעז להעיר אותו את כל הקללות שהכיר ושמע אי פעם מבלי לחזר על אחת מהן פעמים, ולבסוף הרים בתנועה עצלנית את הטלפון:

וולפק'ע דוברי

פרק אחד עשר ובו יסופר על החמד החמור בו נחמד ר' פתחיה על לא עוול בכפו, ועל הגלות החדשה של רבי וולף הסנדלר

לעל עולות העיירה

"נעדר" זועקת הכותרת באותיות קדוש לבנה, ליתר דיוק - באותיות של 'אשמונו בגדנו', "כל היודע דבר על מקום הימצאו של רבי וולף (הסנדלר) מתבקש להודיע למ" ... את המשך הכתוב איני מצליח לראות, כובעו הפרוותי של לייבקע כורך הספרים מסתיר לי את הפרזה. "עכשיו הכל מובן, עכשיו הכל מובן לי" ממלמל לייבקע חרישית, מסתובב לעברי וזועק: "אתה מבין בחור צעיר? לא סתם הוא התרועע בחברתו של רבי בנימין עליו השלום, הוא היה צדיק. צדיק נסתר!"

"מה, מה כתוב פה מה?" נדחף לו שמשון דער-געלער ומושך בזקנו הצהבהב בסקרנות אפיינית, "הא! זה בקשר ל.. כתוב פה שהוא עוב.. אני לא מאמין! העלוי מלוצק תפר אצלנו נעלים! אתה מבין ילד חביב?" ר' שמשון נראה נסער מהגלוי ואני נפעם יותר מהעבודה שבתוך דקה הפכתי מבחור צעיר לילד חביב...

העירה געש ורעשה כמעט כמו הסמוך של פתחיה השמש, שעסק באותה עת בוויכוח עקש עם הבעל'בתיים שהתקצו לשעור היומי בעין יעקב. "אז מה אם הוא משך בזנבו של הסוס בעל שני הזהב? בגלל זה הוא הפך לרשע???" טוען פתחיה בלהט כנגד לייזקע פותח שערים וסיעתו. "הסוס בעל שני הזהב? מה זה הדבר הזה בכלל?" מתפרץ זאטוט לשיחת המבגרים ומצחק בקול, "ששש.. אל תפריע לנו" מגרש אותו פתחיה ומסתייע בפרצוף מאים. "אתה באמת חושב שמי שמשמשע בצעדי 'שמונה עשרה' על הקרח כאחרון הילדים, הוא צדיק נסתר?!" משיב לו לייזקע בקול הטנור בו נחן.

"תראה ידידי, האמת שאני כבר לא יודע. היום כל אחד יכול להיות 'נסתר'. מי יודע?" לוחש פתחיה בקול ממתיק סוד, "חוששני שאפלו ניקיטה המנקה הוא צדיק 'נסתר'.. בעירה שלנו הכל יכול להיות". הנוכחים מתפרצים בצחוק לשמע השערתו-מליצתו של פתחיה.

"ואני, זנוויל הדיג, חושד בכם" מצביע זנוויל באצבע מדיפה ריח דגים על פתחיה, "כן כן, יש לכם את כל הסימנים של צדיק נסתר!" עיני הכל ננעצות בפתחיה שהחל רועד כלו ומזיע, "אני? מה פתאום.. אני בכלל לא.. מגמגם פתחיה ופניו הופכות לאדמות כאש בוערה. "דוקא מאד הגיוני" מסביר אייזיק יעקל'ס עודו קורץ לחבריו, "עכשיו אני מבין מה אתה ממלמל שעה ארצה ליד הסמוך.. בטח אתה חוזר דפי גמרא בעל-פה. הא?"

"אתם כלכם טועים, אתם לא מכירים אותי באמת!" הודף פתחיה את הטענות החמורות שעלו כלפיו, "אינני צדיק נסתר כלל ועקרא! אני בכלל צדיק גלוי!" פרח הצחוק שנשמע מפני הנוכחים הצליח להעיר גם את בנצ'ע שולית הקצב שחפץ לנמנם עד לתחלת השעור.

בעוד הבעל'בתיים תרים להם אחר הצדיק הנסתר הבא, הרחק משם מתנהלים להם רבי וולף ורעייתו בדרך החוצה את היער. יוצאים הם לגלות חדשה. רבי וולף חפץ בכל מאודו להשאר נסתר, לחיות כאדם פשוט המתפרנס מיגיע כפיו. מאחר וסודו התגלה בעירה ליובאוויטש, החליט בעצה אחת עם רעייתו החסודה לעזוב את ליובאוויטש, ולנדוד למקום בו לא יכירוהו. זו הפעם השניה בה עוזב רבי וולף את מקום מגוריו ומותר על חיי כבוד וגדלה בעבור דרכו בעבודת השם. בפעם הראשונה הוא עקר מהעיר לוצק, שם היה מפר לקל כ'עלוי מלוצק' וכחנתו של רב העיר.

"אנחנו כלנו הבנים של אדם הראשון, אז למה לריב? למה לשנא אחד את השני? בואו נחיה ביחד. זה כמו משפחה אחת גדולה שיש בו...". תושבי ווהליו יהודים וגויים התקבצו לקול קריאתו של כמר הכפר. הוא חפץ לשאת נאום בפני התושבים בו יספר על "הבשורה" שהביאה הנצרות לעולם, יטיף על אהבה ושלוש בין העמים ועל הדרך ינסה לצוד נשמות יהודיות "טועות" לחיק הנצרות.

"הוא דוקא מדבר לענין" אומרת קשישה נכריה לחברתה, "זה חשוב מאד לא לריב, ולא לשנא אף אחד, אני תמיד דואגת לעזור ליהודים. רק אתמול עזרתי לילד קטן לעזור לי לחצות את הכביש". את צודקת קטרינה, הוא הכמר הכי טוב ששמעתי אי פעם"

גם היהודים היו מעודדים מדברי הכמר, שנהג לאסוף את תושבי הכפר מזמן לזמן ולנאם בפניהם על חשיבות השלוש והאחוה, בזכות דבריו, השכנים הערלים השתדלו שלא להציק ליהודים. אף תחושה זו לא ארכה זמן רב - מהר מאד התגלתה לה מטרתו השפלה של הכמר הקתולי.

משך תקופה ארפה עברו הוא ורעייתו מכפר לכפר ומעירה אחת לחברתה. הם התפרנסו בדחק ממלאכתו של רבי וולף, מלאכת הסנדלרות. חבה יתרה היתה לו למלאכה זו בשל העבודה שביכולתו לגמול חסדים בסתר עם העניים והנדכאים. כל אימת שבא לפתחו אדם נזקק, היה מתקן את נעליו במחיר זעום. "איככה אכל וראיתי" היה מסביר לאשתו, "עני ההולך בחרף בנעלים קרועות? אם אקח ממנו כסף הוא לא יבוא לתקן נעליו".

במהלך נדודיו יצא לו להתחבר בתור סנדלר עם אנשי עמל ומעש, יהודים פשוטים. רבי וולף אהב להיות בקרבם ואהב אותם בכל להט נשמתו. את מקל נדודיו תקע בכפר קטן ושכוח בשם ווהליו. בביתו החדש יכול היה לנהג כסנדלר מבלי שאף אחד יחשד בו ל'נסתר'.

"ולמי דוברי? אני מכיר, כן!". "לא, מה ולמי? וולפקע, וולפקע דוברי" נוזף בי האכר הזקן וידו מעבירה את הזעה מעל מצחו. "וולפקע דוברי? מה הפשט?" אני מתענין. "נו, וולף זה שעושה מגפים לחרף. איפה הוא גר?" הזקן מתחיל לאבד סבלנות, "הוא אדם טוב, כלם אוהבים אותו אז קוראים לו דוברי [טוב ברוסית]". "אוקיי אז ככה" אני לוקח נשימה עמקה ומתחיל: "תלך עד החצר של הברזים, שם תפנה בסמטה הלבנה ותמשיך כמעט עד הסוף, בצד זמין ליד הרחים של דודקה יש שביל קטן שקוראים לו 'שביל הבאר' אל תשאל אותי למה. באמצע השביל יש כניסה לחצר עם תיש. אז לא שם, בכניסה הבאה זה הבית של רבי וולף הסנדלר".

"רגע רגע! לא הבנתי. מהתחלה בחור צעיר, וגם מסביר לי מה זה תיש. הא?" - - -

והפעם מבקרים ב...

מנהרת התעלה

נוטעליה מראה מקום*

אם לא ידעתם, אנגליה וגם בריטניה כלה הם בעצם אי אחד גדול שמנתק מכל יבשה בסביבה. האם חשבתם פעם לעצמכם איך מגיעים לאנגליה? ללבז טיסה בשביל זה? לקנות כרטיס לאנגליה? לא ממש משתלם.

מסתבר שעד שנת התשנ"ד (1994) לא הייתה ברירה אחרת. אנשים היו טסים במטוס או שטים באניה בשביל להגיע אליה.

מנהרת התעלה היא מנהרת רכבת תת-ימית שמחברת ומקשרת בין בריטניה לצרפת. היא נמנית בין שבעת פלאי תחת הכותרת "שבעת פלאי העולם המודרני". היא בנויה מתחת לתעלה שנקראת "תעלת למאנש". זוהי מנהרת הרכבת השנייה בארץ בעולם כלול!

היא נבנתה לאחר עשרות שנים של מחשבות, תכנונים, ניסיונות חפירה והפסקות לסירוגין.

בי' באול שנת התש"נ נוצר לראשונה חבור בין בריטניה לצרפת, ובעצם לאירופה כלה, אך בל נקדים את המאחר.

1

2

ההצעה הראשונה לבנייתה נתנה בשנת התרס"ב (1802) על ידי מהנדס צרפתי, שלפי הצעתו המוגהכת, נוסעים יעברו בה על גבי עגלות רתומות לסוסים (האם הוא חשב על משך זמן הנסיעה?...!) והתאורה של המערה הייתה אמורה להיות על ידי מנורות נפט. מעניין מה עם אורז... אדם אחד חשב את עלותו של פרויקט זה, והגיע לסכום של כמיליון פאונד (כסף אנגלי).

היה עוד מישהו, מנהל הרכבות-התחתיות של לונדון, שהציע גם הוא הצעה בלתי נתונה לישום: המחלה תהיה בעצם מין צנור שיצוץ במי התעלה...

עם התפתחות הרכבות, הפכו תכניות המערה למעשיות יותר. פעם, קבלו יזמים מסוימים זכיון לבנות את המערה. אלה האחרונים לא הצליחו למרות רווחם להשיג את סכום הכסף הנדרש, ותקף האשור פג כעבר שנה.

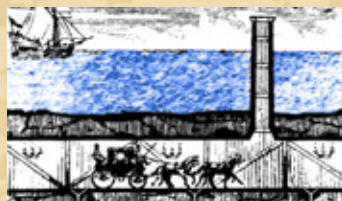
לאחר כמה שנים התחדשו הנסיונות לבניית המערה על ידי מספר חברות רכבת בריטיות. הם החלו חפירות נסיון בארץ של מספר מטרים אבל גם הם כמו קודמיהם לא הצליחו לגייס את הכסף. הפחשלה הבריטית חששה שפוא החפירות יעודדו פולשים מצבאות אויב לחדר אל תוכה והחליטה לעצור את החפירה. כ-40 שנה מאחר יותר נמשכה החפירה והתקדמה ב-128 מטרים בסך הכל, עד שעלתה שוב אותה התנגדות מצד ממשלת בריטניה.

הגע המפגש בין הכורים

לפתח

תעלת למאנש

3

עם התחזקות נושא אחד מדינות אירופה עלה שוב הרעיון של חבור בריטניה לשאר היבשת. הוקמה ועדת מחקר שפרסמה את המצאה כעבר שלוש שנים. התכנון היה לשתי מסלות רכבת נפרדות שהקטנה מביניהם תהיה רכבת שרות לצרכי תחזוקה ולמקרי חרום. לאחר התקדמות של 250 מטרים בלבד שארכה שנתיים - ... נחשפתם נכון, ההתקדמות הפסקה.

בשנת התשמ"ו (1986) נבחרה חברת מנהרות תת-קרקעיות, וראשי מחשלות בריטניה וצרפת חתמו ונתנו את אישורם לבניית התעלה. היו כמה נתיבים שהיו המעמדים להבחר למקום הפונה. הנתיב שנבחר הוא לא הקצר מבין כלם, אך לארכו של נתיב זה ישנה שכבת סלע גירי בלתי חדיר למים.

חפירת המנהרות ארכה שבע שנים שבהם עבדו 15,000 פועלים נמרצים שחפרו משני צדי התעלה - צרפת ובריטניה.

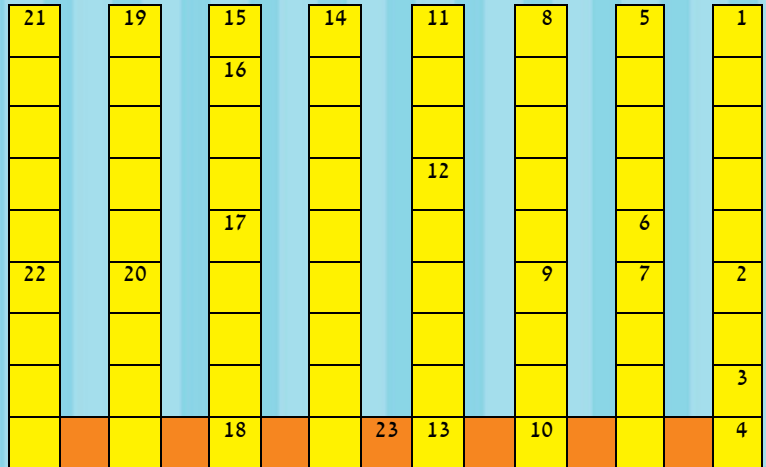
כמו שקראתם למעלה בי' באול התש"נ נוצר החבור הראשון בין צרפת לאנגליה. החפירה הייתה כה מדיקת, עד שכשהחפירות נפגשו, הייתה ביניהם סטייה של 35 סנטימטרים בלבד!

מגדלור באמצע הים בחופי אנגליה

רעיון: מני וייסברג, איור: מענדי בריל

הגדרות:

1. כתוב על הסביבון: "גדול _____".
2. באמצעותו מדליקים את הנרות
3. דלק שמונה ימים
4. הכלי בו נעשה הנס
5. עיוות, שינוי לא רצוי
6. נמצא חתום בחותם כה"ע
7. החודש הנוכחי
8. משחק לחנוכה
9. היוונים לא רצו את האוף, אלא את _____
10. קטע מוסיפים בתפילה בימי חנוכה
11. הכינוי שהוצמד לפני חתתיהו
12. הלכה כמותם באופן הדלקת הנרות
13. האכל מטובן בשמן
14. שיר לחנוכה: "מעוז _____"
15. גיאטריה 301
16. אחד מכלי המקדש
17. חג האורים
18. חנוכה - על שם חנוכה -
19. מוסיפים בחנוכה - "על..."
20. המילה הראשונה בסדר שבחס' 14
21. החשמונאים אברו על -
22. "לעת אכין _____"
23. "בימי חתתיהו _____"
24. בארמית 'שרא'
25. ראשי תיבות
26. יום שאחרי ניצחון האלחחמה...
27. אחד חכני חתתיהו

הידעת?

בכ"ז כסלו יצא אדמו"ר הזקן ממאסרו השני. במאסרו חקר אותו יותר מעשרים ועדות חקירה כפיה מהם היו שאלות על קבלה ודברי ימי ישראל בסוף הסנהדרין. כששחררו אותו היה צריך להשאיר לגור בפטרבורג. לפי גרסה אחרת הוא יצא בכ"ט כסלו. הרבי אמר ששתי הדעות נכונות.

מגיש: שמוליק תמרין

אימה במצודה

העיר יורק

והנה, כאשר יצא מלך אנגליה מארצו – הוסר המחסום האחרון שמנע מהאצלה לשפך זעמם על היהודים.

בערב שבת הגדול, יום ז' בניסן, החל המון העם בהנהגת כמרים ואצילים, לפרוע בבתי היהודים וברכושם, ולפגוע בגופם. רבים מיהודי העיר ובראשם אחד מתלמידיו של רבנו תם - רבנו יום טוב ב"ר יצחק מיואני - נמלטו והתבצרו במצודת קליפורד שבעיר.

ההתבצרות במצודה

היהודים בקשו את עזרתו של מפקד המחוז, והוא הסכים שהפקיד האחראי מטעמו יטל אחריות על היהודים, אך היה זה לזמן מועט בלבד. מפקד המחוז נכנע ללחץ הנוצרים... מיד לאחר שההמון סים לבוזז ולהרס את הרכוש היהודי – התאסף ההמון סביב המצודה, והטיל עליה מצור. ליהודים שבתוכה נתנה הבררה להתנצר או למות על קדוש השם...

הנוצרים צרו על המצודה במשך כמה ימים, במהלכם כל העת כמרים נוצריים הטיפו לאספסוף על הצורך להמיר את דתם של היהודים ולהטבילם לנצרות. פעם אחת – בעת שכמר נוצרי הטיפה להמונים שסביבו – השלף עליו ממרומי המצודה אבן גדולה והוא נמחץ למות... כמובן שארוע זה עורר את חמתם של האספסוף הנוצרי עד כדי טרוף מחלט...

המשך בעז"ה בשבוע הבא...

העיר יורק

הפעם נספר לכם על התקופה ועל הגזירות שהיו אחרי מסע הצלב הראשון, כפי שהבטחנו לכם שבוע שעבר.

כאמור, גם אחרי מסע הצלב הראשון המשיכו הצלבנים לתקף את הקהלות היהודיות שבאירופה, בפרעות במהלך מסעי הצלב הנוספים שהיו אחריהם, ובפרעות שהיו בין מסע אחד למשנהו, אך הכל קשור, ונגרם בשל מסעי צלב אלו, כפי שנראה במארע שלפנינו.

אחד מהגזירות שהיו בתקופה שמיד אחרי מסע הצלב השלישי, היה הטבח ביהודי קהלת יורק שבאנגליה.

מצב היהודים באנגליה

כדי להבין את מה שארע, נתן לכם מעט רקע. באותה תקופה (לפני 850 שנה) יהודי קהלת יורק שבאנגליה היו די מבוססים, כלומר חיו בהרחבה מבחינה גשמית. ההגבלות שהטילו השליטים על היהודים ועל תחומי עיסוקם היו רבות, והיה מתר להם להתעסק רק במלאכות בודדות. לכן מקור מחייתם הכמעט יחיד, היה חלפנות כספים, והלוואה ברבית לגויים (שהיתה אסורה לנוצרים). וכך חיו היהודים בהרחבה יחסית.

כמובן שמצב זה גרם לקנאה רבה מצד שכניהם הנוצרים, ובמיוחד מאלו שהיו חייבים להם כספים רבים... כן קנאו בהם האצילים שהיו במדה מסוימת תלויים בכספם של היהודים בכך שהיו לזוים מהם. אמנם לבית המלוכה היה אינטרס ורוח מקף, שכן, הוורם כסף רב לקפת המלוכה באמצעות מסים גבוהים על הרבית שהיו היהודים גובים.

מצב זה לבה שנאה כלפי היהודים מצד האצלה ומצד המון העם, והם רצו לפגוע ביהודים בכל עת. אולם כל עוד המלך היה נוכח באי אנגליה, היתה האצלה מנועה מלפעל כנגד היהודים.

התרת הרצועה

בשנת ד'תתק"נ החליט ריצ'רד "לב הארי" מלך אנגליה להצטרף למסע הצלב השלישי, שמטרתו היתה לכבוש מחדש את ירושלים ושאר ארץ ישראל מידי המוסלמים שבראשם צאלח א דין (זוכרים?).

המצודה

Сон Йосефа сбывается

В течение семи лет египтяне не беспокоились о продовольствии. Они брали из амбаров зерна столько, сколько хотели, и запасы его не уменьшались.

Все эти годы Йосеф отделял пятую часть урожая, собираемого с египетских земель, создавая запасы на голодные годы.

Но вот наступил голод. Даже оставшийся хлеб заплесневел и стал несъедобным.

Все пошли к Йосефу за советом, где и как получить еду.

— Я дам вам хлеб при одном условии, — сказал Йосеф. — Откажитесь от идолопоклонства и говорите следующие слова: «Благословен Всевышний, Который дает пищу всякой плоти!»

Египтяне были идолопоклонниками и не хотели признавать власти Всевышнего. Они отказались выполнить требование Йосефа и ушли ни с чем. Однако вскоре вернулись. На сей раз Йосеф потребовал от них сделать обрезание. Тогда возмущённые египтяне пошли к фараону.

— Мы были у Йосефа. Он предъявил нам невозможные требования, — пожаловались они.

— Чего он захотел? — удивился фараон.

— Он потребовал, чтобы мы сделали обрезание! Нельзя было ставить над нами этого еврея!

— Глупцы, — сказал фараон. — Йосеф предсказал, что наступят годы голода. Почему вы не запаслись едой заранее?

— Мы запаслись! Но все наши запасы сгнили, — жаловались египтяне.

— Так чего же вы хотите от меня? Разве вы не видите, что, если в его власти сделать так, чтобы сгнил запасённый урожай, значит, в его власти и погубить нас. Выбора нет — идите и делайте то, что он говорит!

Египтянам не оставалось ничего другого, как сделать себе обрезание.

Всё, что делал Йосеф, было подготовкой к египетскому изгнанию. Он опасался, что в изгнании его будущие потомки оставят заповедь обрезания и захотят раствориться среди египтян. Поэтому он приказал и египтянам делать обрезание, чтобы евреи не стыдились исполнять эту заповедь.

Голод поразил не только Египет, но и окружающие его страны: Финикию, Аравию, Эрец Кнаан и другие.

Законы Йосефа на время голода

Йосеф постановил:

— Продовольствие бесплатно распределяется только среди египтян, но зерно может продаваться нуждающимся из других стран. (То было неслыханным новшеством, так как все прежние правители старались обеспечивать нужды только своего народа.)

— Купить или получить зерно могут только главы домов или члены их семей (но не работники или рабы).

— Каждому нуждающемуся выдаётся зерна не больше, чем сможет увезти один осел.

— Нельзя покупать зерно для торговли. Наказание — смертная казнь.

— Имя каждого, прибывающего в страну для покупки зерна, регистрируются в специальной книге.

— Главным надзирателем за продажей зерна назначен сын Йосефа Менаше.

Египтяне были восхищены осмотрительностью и проницательностью Йосефа. Им было невдомек, что эти законы введены для другого:

— Йосеф не сомневался, что его братья придут в Египет за зерном. Он исключил варианты, при которых братья попадут в страну незамеченными. Для этого была запрещена продажа зерна рабам и работникам.

— Йосеф хотел встретиться сразу со всеми братьями, поэтому он запретил продавать зерна больше, чем увезет один осел.

— Ну а если Яков решил бы купить зерно в другом месте? Йосеф это предусмотрел, запретив перепродажу зерна в третьи руки.

— Египет — огромная страна. Братья могли купить зерно и уйти незамеченными. Ответственным за составление списков всех въезжавших был назначен Менаше. В списки вносилось имя прибывшего, имя его отца и название страны, из которой он прибыл.

Однажды в Хануку...

К зажиганию ханукальных свечей в доме праведного рабби Давида из Тольны всегда велись грандиозные приготовления. Ханукальный светильник был изготовлен из чистого золота, и представлял собой чудесное произведение рук искусного мастера. Хасиды, собиравшиеся на особое празднество в доме Ребе, пели песни и нигуны. Святые напевы наполняли пространство ханукальной ночи, создавая праздничное настроение.

И вот в первую ночь Хануки, когда Ребе готовился зажечь свечу и все хасиды стояли тесным кругом около него, он обратился к одному из них:

— Послушай, пожалуйста, твоя жена ведь очень низкого роста, как ты ведёшь себя, когда тебе нужно поговорить с ней. Наклоняешься ли ты к ней, или она сама поднимается к тебе?

Сказав это и не дождавшись ответа, праведник произнёс благословение на зажигание ханукальной свечи и зажёл её.

Удивились все присутствовавшие непонятным и странным речам праведника.

В те дни гостил в доме праведника из Тольны его родственник, внук его брата, праведный рабби Мордехай-Дов из Горностайполя. Он тоже стоял около своего праведного дяди вместе со всеми хасидами во время зажигания свечей, и он тоже слышал этот странный вопрос праведника к хасиду. И увидев удивление хасидов, сказал им праведник рабби Мордехай-Дов:

— Я объясню вам слова моего дяди. В Талмуде сказано: «Никогда не опускается шхина ниже десяти» (Сукка, 5а). Однако исключение из этого правила случается во время зажигания ханукальных свечей. Ведь ханукальный светильник изначально устанавливается именно ниже десяти тфахот («тефах» — ладонь, примерно 8 см) от земли, и шхина спускается при этом ниже десяти. И в книгах Аризаля написано, что в этом скрыта тайна выражения «Твоя жена коротышка — склонись и послушай её» (Бава Меция, 59а). Своими словами праведник хотел напомнить именно об этом.

На следующий день, во время зажигания второй свечи, праведник из Тольны снова обратился к

одному хасиду со странными и непонятными речами. После чего обернулся к своему праведному родственнику из Горностайполя и сказал:

— В этот раз уже не дастся тебе объяснение, как вчера.

И очень удивился праведник из Горностайполя святости духа праведника из Тольны.

• • •

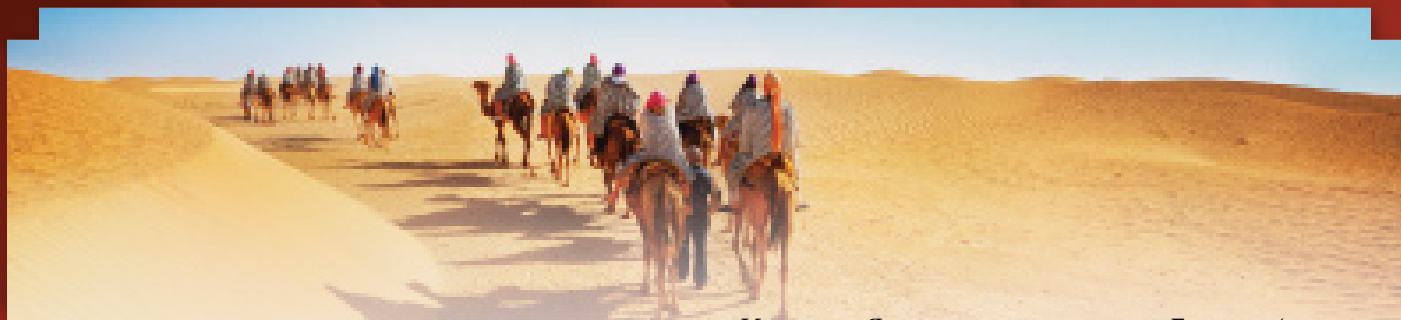
Домашняя утварь праведного рабби Ицхака-Айзика из Жидачова была проста, а серебряной утварью он пользовался только ради святых нужд: маленький ханукальный светильник для праздника Хануки, отдельный светильник для субботних свечей, большой бокал для вина во время проведения кидуша, коробочка с благовониями для авдалы, а маленькие серебряные карманные часы, на циферблате которых цифры были записаны ассирийским шрифтом (алеф, бейт, гимел, далет...) всегда лежали перед ним на столе. Однажды одному богачу из его хасидов выпал счастливый случай: удалось купить маленький столик из серебра. Хасид принес столик в подарок праведнику, но тот отказался его принять. Тогда сын рабби Ицхака-Айзика р. Элияу объяснил своему отцу, что этим столиком можно пользоваться исключительно для исполнения заповеди, например, на него можно поставить ханукальный светильник во время зажигания свечей. Ведь написано в Талмуде: «Это Всесильный мой, буду восхвалять его, приукрасившись перед Ним в заповедях» (Шаббат, 133б). Согласился тогда праведник получить подарок, но весь год столик стоял в доме его сына, и только в дни Хануки приносился в комнату праведника

За чашкой Чая...

Эфраим Альтшулер

«И увидел Яков, что есть надежда в Египте»

(Берешит, 42:1)

Когда арестовывали адмора Альтер Ребе (автора книги «Тания»), вошёл к нему в комнату его свояк рабби Исроэль Козик и спросил: «Что же делать?». Ответил адмор:

— Ты поезжай немедленно в Петербург, а одного человека пошли в Бердичев к святому Ребе, чтобы тот сделал «искупление души».

Р. Исроэль Козик так и сделал.

Когда его посланник прибыл в Бердичев и рассказал праведному Леви-Ицхаку о том, что произошло, упал праведник на землю и громко и пронзительно закричал. После этого спросил посланника:

— Был ли адмор при этом озабочен?

Посланник ответил:

— Да.

Опять спросил его праведник:

— Был ли он озабочен внешне или внутренне?

Ответил человек:

— Был обеспокоен только внешне, но не внутренне: я заметил, что тапочки он забыл взять, а талит и тфилин не забыл.

Удивился праведник ответу человека и сказал:

— Этот литвак хорошо видит.

После этого спросил праведник каково имя матери адмора. (Для искупления души нужно было знать имя матери просящего.) И ответил человек, что забыл спросить об этом прежде, чем отправился в поездку, и хотя по дороге вспомнил, но не захотел возвращаться, потому что рабейну сказал, чтобы он ехал немедленно, а ему хотелось исполнить просьбу рабейну в точности.

На столе праведника лежала книга Торы. Праведник открыл ее наугад на главе Микец и прочитал фразу:

«И увидел Яков, что есть шевер в Египте» (слово шевер прочитывается как сэвер — надежда). Сказал праведник:

— Вот шевер — это аббревиатура Шнеур бен Ривка.

И так на самом деле звали мать адмора Альтер Ребе.

«И пили, и захмелели с ним»

(Берешит, 43:34)

Эта история произошла, когда скончался один праведник и вместо него Ребе стал другой праведник.

Был один хасид, который превозносил себя, говоря: «Я буду править». Возомнил он, что достоин занять место предыдущего Ребе. Но решил сначала поехать к новому Ребе, чтобы поближе познакомиться с ним.

Во время трапезы хасид оказался за одним столом с новым Ребе. Обратился к нему Ребе и попросил сказать какие-нибудь слова Торы. И хасид произнёс следующее:

— Про встречу Йосефа с братьями написано: «И пили, и захмелели с ним». Раши дает такое объяснение этим словам Торы: «До того, как пришли сюда со дня, когда продали его, не пили вина. Тогда возникает вопрос: ещё понятно, что Йосеф пил сейчас, из-за того, что узнал их, что они его братья, однако они, которые не узнали его, почему пили?»

Дело в том, что вся ненависть, которая была у них по отношению к Йосефу, из-за которой они продали его, была из-за зависти к подаренной отцом одежде; поэтому, когда они раскаялись в своём поступке, то стали стараться искоренить в себе это отрицательное качество, и не пили вина. Однако теперь, когда увидели, как Йосеф дал Беньямину больше, чем им: «и поданное Беньямину в пять раз больше поданного каждому из них» (Берешит, 43:34), и не было у них никакой зависти к нему, стало им ясно, что уже исчезло из их характеров качество зависти, и поэтому они пили теперь вино. Так же и я, — закончил хасид, — придя к Вам, понял, что нет во мне зависти, из-за того что не я стал Ребе, поэтому и мне нужно выпить стакан вина.

גנב קדוש

ובכן
תבריה, האנץ הרגעו
עומו לב לסבינה, ושמו
על דממה מחלשת...

בליה של סוף החיט... בליה של סוף החיט...

תבריה, הישט
נראה פני. באו.

כפי שאמם רואים,
הכנסיה צמודה היטב. גבולו
שמעבר לפנה, יוסליה, השומר יטו.
הזהר לא להעיר אותו מליילה. אמם,
הצמדו אל הקיר. כן יקשה להבחי'
בט... קדימה יוסליה, צא לדקר.

אתם תצפו על הסבינה בשעה שיוסליה יכנס פנימה
וזתהירו מפני סכנה. אני אמתי' לו עם השאר. בסדר?

בסדר אמיר.
סמור עלינו לנלקיה.

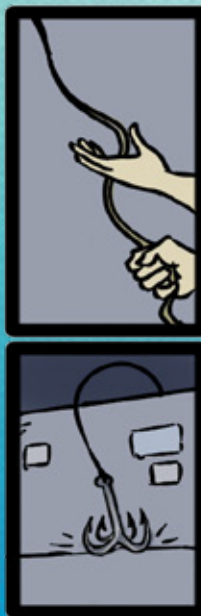

פלבר צעה קלה

תנה.
רוך אפרץ באן מעט
את סורגי המלון...

זה
כל כך מסכן...
רק שלא ישמש
משהו חלילה.
איזה פחד...

בשקט
ובמהירות! כמה
דקות, ואיהו בחיץ.